

Ἡ Ἁγία Μαριάμνη ἡ Ἰσαπόστολος ἀδελφή τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου

Ἡμ. Εορτής: 17 Φεβρουαρίου

Ἡμ. Γέννησης:

Ἡμ. Κοιμήσεως:

Ἡμ. Ανακομιδῆς Λειψάνων:

Πολιούχος:

Λοιπές πληροφορίες:

Εορταζόμενο ὄνομα:

Ἡ Ἁγία παρθένος Μαριάμνη καταγόταν ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, τὴν πατρίδα καὶ τῶν ἀποστόλων Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Ἀπὸ τοὺς εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετους γονεῖς τῆς κληρονόμησε τόσο αὐτὴ, ὅσο καὶ ὁ ἀδελφός τῆς Φίλιππος τὸν πλοῦτο τῆς εὐσέβειάς των. Μετὰ τὴν κλήση μάλιστα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς στὸ ἀποστολικὸ ἀξίωμα, ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια ἄρχισε νὰ ζεῖ ἐντονότερα τὸν πόθο τῆς σωτηρίας. Ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου τὴν ὁποία παρακολουθοῦσε ὅσες φορές μπορούσε, βοήθησε τὴν εὐλαβὴ κόρη ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τῆς νὰ προσηλωθεῖ στοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα καὶ αὐτὸ νὰ κάμει βίωμα καὶ ζωὴ τῆς. Ἡ ἰδιαίτερη πρὸς τὸν Κύριο ἀγάπη τῆς, τὴν ἔσπρωξε μὲ ἐπιμονὴ νὰ ἀρνηθεῖ πολλὰς προτάσεις γάμου καὶ νὰ προτιμήσῃ ἐλεύθερη ἀπὸ οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις, νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς στὴν ἱεραποστολικὴν του προσπάθεια καὶ πορεία.

Μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἁγίας, Φίλιππος, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, ξεκίνησε γιὰ νὰ μεταφέρει καὶ αὐτὸς τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὸν εἶχε καλέσει. Μὲ πίστη καὶ πυρωμένη καρδιά ὁ πνευματέμφορος αὐτὸς ἐργάτης τῆς νέας πίστεως, συνοδευόμενος πάντα ἀπὸ τὸν φίλο του Βαρθολομαῖο καὶ τὴν ἀδελφὴν του Μαριάμνη προχώρησε γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ σὲ διάφορες πόλεις καὶ ἐπαρχίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μὲ ὄπλο τῆς τὸν ἔνθεο ζῆλο καὶ τὴν φλογερὴν ἀγάπην καὶ αὐταπάρνησιν ἀκολουθεῖ καὶ ἡ ἀγνή παρθένος Μαριάμνη τοὺς δύο Ἀποστόλους στὴ μακρινὴ τους πορεία. Μαζί τους μοιράζεται τὶς χαρὰς καὶ τὶς λυπὰς τῆς ἱεραποστολῆς, καθὼς καὶ τὰ πολλὰ βασανιστήρια ἀπὸ τὴν μανίαν καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν εἰδωλολατρῶν.

Παρὰ τὶς δυσκολίες, τὶς ἀφάνταστες δυσκολίες ποὺ συναντοῦσαν ὅπου πήγαιναν, ἡ ἱεραποστολικὴ ομάδα κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς νέας ζωῆς σὲ πολλὰς πόλεις τῆς Λυδίας, Φρυγίας καὶ Παμφυλίας ποὺ εἶναι ἐπαρχίες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μὲ τὰ πολλὰ θαύματα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ παραχωροῦσε νὰ συνοδεύεται τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, ἡ ἐπιτυχία τῆς ομάδος ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη. Ἀλλὰ καὶ τὰ μαρτύρια καὶ βασανιστήρια ἀφάνταστα. Σ' αὐτὸ φυσικὰ εἶχε καὶ ἡ ἀγνή κόρη τὸ

μερίδιό της. Μερίδιο ανάλογο τῆς προσφορᾶς της καὶ τοῦ ζήλου της.

Πολλοὶ συνηθίζουν νὰ ἀποκαλοῦν ἀσθενὲς τὸ γυναικεῖο φύλο. Κι εἶναι τοῦτο μία πραγματικότητα στὶς περιπτώσεις ποὺ ἡ γυναῖκα εἶναι ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς δυνάμεως, τὸν Χριστό. Ὅταν ὅμως αὐτὴ εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸν κραταιὰ καὶ παντοδύναμο Δημιουργό, τότε συμβαίνει ὅπως διόλου τὸ ἀντίθετο. Τότε καὶ ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη κόρη γίνεται μὲ τὴ μυστικὴ δύναμη ποὺ τῆς χαρίζει Ἐκεῖνος, πανίσχυρη. Τότε ἐξαισία κατορθώματα βλέπουμε νὰ ἐπιτελοῦνται καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀσθενεῖς ὀργανισμούς. Κάτι τέτοιο βλέπουμε νὰ γίνεται στὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες χιλιάδων νεαρῶν γυναικῶν τοῦ μαρτυρολογίου τῆς Ἐκκλησίας μας. Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες εὐρίσκει πλήρη τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ὁ λόγος τοῦ μεγάλου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, «Οὐδὲν ἰσχυρότερον γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ συνετῆς». Κάτι παρόμοιο βλέπουμε νὰ γίνεται καὶ στὴ ζωὴ τῆς παρθένου Μαριάμνης γιὰ τὴν ὁποῖαν ὀμιλοῦμε.

Ἔστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔντονης ἐργασίας ἢ εὐλογημένη ὁμάδα τῶν ἱεραποστόλων μας ἔφθασε καὶ στὴν Ἱεράπολη τῆς Φρυγίας. Τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων συγκέντρωνε κάθε φορὰ πολλοὺς ἀκροατές. Κάθε βράδυ πλήθη ἀπὸ Ἕλληνες ἔτρεχαν νὰ ἀκούσουν τὸ κήρυγμα καὶ νὰ βαπτισθοῦν. Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶχε πεῖ στὸν Φίλιππο καὶ τὸν Ἀνδρέα, ὅταν αὐτοὶ τὸν πλησίασαν ἐκεῖ ποὺ δίδασκε καὶ τοῦ ἀνέφεραν ὅτι μερικοὶ Ἕλληνες προσήλυτοι στὸν Ἰουδαϊσμό ἤθελαν νὰ τὸν ἴδουν, ἄρχισαν νὰ πραγματοποιοῦνται. «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. ιβ' 29) εἶχε πεῖ τότε ὁ Κύριος. Ἐφτασε δηλαδὴ ἡ ὀρισμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ ὥρα, γιὰ νὰ δοξαστεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ δοξαστεῖ μὲ τὴ σταύρωση καὶ τὴν ἀνάληψή Του καὶ νὰ ἀναγνωριστεῖ ὡς Μεσσίας καὶ Λυτρωτῆς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀντιπροσώπευαν ὅλο τὸν ἐθνικὸ κόσμον. Εὐλογημένη καὶ μεγάλη ὑπῆρξε ἡ ἡμέρα ἐκείνη.

Εὐλογημένη καὶ μεγάλη, γιατί ὁ ἐρχομὸς τῶν Ἑλλήνων στὴν πίστη τὴν χριστιανικὴ, σήμαινε καὶ προανήγγελλε τὸν θρίαμβο τῆς νέας θρησκείας. Τὸ φούντωμα τοῦ χριστιανισμοῦ στὶς διάφορες πόλεις τῆς Ἑλληνικῆς τότε Μικρᾶς Ἀσίας ἦταν ἐπόμενο νὰ ἐξεγείρει ἐναντία στοὺς ζηλωτὲς ἐργάτες καὶ διδασκάλους τῆς νέας πίστεως ἄγριο τὸ μῖσος καὶ τὴ μανία τοῦ πονηροῦ. Ἐνα βράδυ λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ ὁ ἀπόστολος Φίλιππος μιλοῦσε καὶ τὰ πλήθη τῶν παρευρισκομένων κρεμόντουσαν λὲς ἀπὸ τὰ χεῖλη του, μερικοὶ φανατικοὶ εἰδωλολάτρες ἄρπαξαν τὸν Φίλιππο καὶ τοὺς συνεργάτες του καὶ ἀφοῦ τοὺς βασάνισαν σκληρὰ τοὺς ὀδήγησαν στοὺς ἄρχοντες. Μία ψευδοδικὴ ποὺ ἔγινε ἀμέσως κατέληξε στὴν ἀπόφαση ὁ Φίλιππος νὰ θανατωθεῖ καὶ οἱ ἄλλοι νὰ βασανισθοῦν. Οἱ δῆμοι ποὺ περιέμεναν ἄρπαξαν τὸν Ἀπόστολο καὶ ἀφοῦ τὸν βασάνισαν, τὸν ἔδεσαν ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὸν κρέμασαν σ' ἓνα δένδρον μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν ἀργότερα καὶ

στον Βαρθολομαῖο καὶ τὴ Μαριάμνη.

Τὰ πλήθη τῶν εἰδωλολατρῶν μὲ φωνὲς καὶ ὕβρεις παρακολουθοῦν τὸ μαρτύριο τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Κυρίου ἐνῶ αὐτοὶ καὶ ἀπὸ τῆς θέσεώς των δὲν παύουν νὰ προσεύχονται καὶ νὰ ἐκζητοῦν ἀπὸ τὸν Πανάγαθο Θεὸ μὲ ὅλη τους τὴν ψυχὴ νὰ τοὺς συγχωρήσει.

Οὐκίτιμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ τιμωρός. Ἐκεῖ ποὺ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ διασκεδάζουν καὶ χαίρονται μὲ τὸ μαρτύριο τῆς Μαριάμνης καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἕξαφνα ἕνας σεισμός συντάραξε τὴ γῆ καὶ ἕνας μέγας ἀριθμὸς τῶν παρευρισκομένων καταχώσθηκε στὸ βάραθρο ποὺ ἄνοιξε μπροστά τους. Μὲ κλάματα καὶ σπαρακτικὲς φωνὲς ὅσοι εἶχαν μείνει ἔξω ἀπὸ τὸ χάσμα μετανοιωμένοι παρακαλοῦν τοὺς μάρτυρες νὰ τοὺς συγχωρήσουν καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Θεὸ τους νὰ τοὺς σπλαγχνισθεῖ. Ἐπειδὴ ἡ μετάνοια τους ἦταν εἰλικρινῆς ὁ Πανάγαθος τοὺς σπλαγχνίστηκε καὶ σταμάτησε τὸν σεισμό, τοὺς δὲ καταχωσθέντες ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ βάραθρο. Σ' αὐτὸ ἔμεινε μόνον ὁ ἀνθύπατος καὶ ἡ γυναῖκα του Ἑχιδνα γιὰ παραδειγματισμὸ ὄλων. Τὴν ἴδια ὥρα μία θαυμαστὴ ὀπτασία ἔδωκε ἀκόμη μία ἀπόδειξη τῆς θείας του δυνάμεως. Μία κλίμακα φάνηκε ἐκεῖ νὰ ἐνώνει τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανό. Αὐτὴ ἦταν ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας γι' αὐτούς. Τὰ πλήθη τρομαγμένα ἔτρεξαν καὶ κατέβασαν τὴν Μαριάμνη καὶ τὸν Βαρθολομαῖο ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦσαν κρεμασμένοι. Ὁ Φίλιππος συνέχισε νὰ τοὺς διδάσκει καὶ νὰ τοὺς προτρέπει νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ βαπτισθοῦν. Πρὶν προλάβουν νὰ τὸν κατεβάσουν ἡ ἅγια ψυχὴ του πέταξε στὸν οὐρανό, στὴ χώρα τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ ἀπόστολος Βαρθολομαῖος καὶ ἡ Μαριάμνη μὲ σεβασμὸ πῆραν τὸ λείψανο καὶ τὸ ἔθαψαν ραίνοντάς το μὲ τὰ δάκρυα τῆς στοργῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν βαπτισθέντων καὶ τῆς ἰδικῆς των ἀγάπης. Ὁ Βαρθολομαῖος, ἀφοῦ τακτοποίησε τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἱεραπόλεως ἐγκατέστησε ἐκεῖ ἐπίσκοπο κάποιον Στάχυν καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ Μαριάμνη προχώρησε πρὸς τὴ Λυκαονία κηρύττοντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα μετέβη στὶς Ἰνδίες ὅπου συνέχισε τὸ ἔργο του, καὶ ὅπου εἶχε μαρτυρικὸ τέλος μὲ σταυρικὸ θάνατο. Ἡ Μαριάμνη μετὰ τὴ Λυκαονία ἐπέστρεψε στὴν Παλαιστίνην εἰς τὰ μέρη τοῦ Ἰορδάνου ὅπου καὶ κοιμήθηκε εἰρηνικά.